

Ze is geboren en getogen in Capelle aan den IJssel. En ze heeft er meer dan tachtig jaar heel plezierig gewoond. Ze is de dochter van een schipper en komt uit een grote familie. Haar grootvader van moeders kant was Leen van Dam die een winkel voor woontextiel had aan de Dorpsstraat. Zijn zoon Klaas die de zaak overnam verhuisde naar een nieuw gebouwde winkel aan de Dorpsstraat (later bakker Roos en nu in een nieuw pand, Hoogendijk televisiereparaties). Mw. Hoogendoorn is bij haar grootvader thuis geboren. Later toen ze van school af ging is ze nog vaak in de zaak geweest om beddengoed te vullen met kapok en dicht te naaien. Er was daar een ouderwetse plee in het onderhuis. Omdat het huis buitendijks lag gebeurde het dat bij hoog water alles naar boven werd geperst. Haar opa stempelde de plee dan door een balk tussen deksel en plafond te klemmen. Ze weet nog allerlei dingen die haar grootvader en haar moeder van vroeger vertelden. Zo kwamen de arbeidersvrouwen van de steenovens daar vroeger sajete kopen voor 15 ct. Ze betaalden met 5 ct. En de rest in porties van 2 ct. per week. Die vrouwen namen hun baby's mee naar het werk. 's Winters legden ze de kinderen bij de steenovens en zomers buiten in de zon. En er was toen Annemietje van Capellen van de beroemde familie van Capellen. Zij kwam vaak bij grootvader om beddengoed te bestellen en ergens in een arm gezin te laten bezorgen als er een kind geboren was. Grootvader moest dan zeggen dat het van een anonieme gever was. Haar grootvader reed rond met een hondenkar waar twee grote honden voor liepen. Daarvoor had hij achter het huis een zogenaamde hondenstraat die we tegenwoordig kennel zouden noemen. De heer Lans die tot 1909 in het grote huis op de dijk naast de Raadhuisstraat woonde fungeerde in grootvaders tijd als bank. Hij leende geld aan Van Dam om in zijn winkel te investeren. Af en toe ging opa van Dam met een zak vol afgemeten geld de lening en de rente terugbetalen. Bijgebleven daarvan is dat de heer Lans ooit na het natellen zei "U komt een halve cent te kort van Dam". Ze is in Keeten naar de openbare school gegaan. De school was tegenover de werf van Van der Giessen. Als er daar een boot te water werd gelaten mochten de kinderen gaan kijken. Eenmaal ging dat verkeerd. Het schip de Tjibadak bleef niet aan de ankers hangen en schoot door met de boeg de dijk in. Daar stonden veel mensen te kijken die werden verrast. Eén van hen, Teun Blom is daar toen bij omgekomen. Ze heeft de vele boten op de IJssel altijd spannend gevonden, vooral de sleepboten. Ze herinnert zich een sleepboot van Smit die met een ijzeren punt werd uitgerust om op de IJssel het ijs te breken. Ze vertelt daar nog een ander leuke anekdote over. Zowel in Capelle als in Krimpen waren er mensen die om geloofsredenen in het andere dorp kerkten. Die voeren zondags met een eigen roeiboot over om te voorkomen dat andere mensen voor hen moesten werken. Toen de IJssel een keer dichtgevroren was, viel vanzelfsprekend het veer uit. Maar de veerman legde planken over de rivier om makkelijk te kunnen oversteken. Hij vroeg daar wel zijn normale veergeld voor. Dat deed hij ook bij de kerkgangers. Maar dat was niet hun bedoeling. En ze voerden aan, dat God er voor had gezorgd dat de IJssel was dichtgevroren. Waarop veerman Van der Ruit zei: "Ja maar ik heb de planken gelegd".